

MICHAEL WOODS

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ: ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ, ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ

Πρόλογος και επιμέλεια: Θεοδοσία Ανθοπούλου, Μετάφραση: Γ. Μελισσουργός
Σελ: 512, Έτος έκδοσης: 2011

Θανάσης Κίζος¹

Τι είναι η ύπαιθρος; Διαφέρει και πώς από τον αγροτικό χώρο; Πώς σχετίζεται με την αύξηση της ζήτησης «τοπικών», «αυθεντικών» και «ποιοτικών» προϊόντων; Με την αύξηση κατοικίας έξω από τις πόλεις, της ζήτησης υπηρεσιών εστίασης, στέγασης και δραστηριοτήτων στην «εξοχή»; Με τη μείωση του αριθμού των «επαγγελματιών» αγροτών και την αύξηση της πολυδραστηριότητας των αγροτικών νοικοκυριών; Υπάρχουν χωρικές διαφορές στην έκταση και ένταση αυτών των φαινομένων; Αυτά είναι ορισμένα από τα επιστημονικά και πρακτικά ερωτήματα που απασχολούν όσους ασχολούνται με την αγροτική παραγωγή, με πολιτικές τοπικής ανάπτυξης, με νέες μορφές τουρισμού και δραστηριοτήτων και τη χωροθέτησή τους.

Η ελληνική βιβλιογραφία σε τέτοια θέματα δεν είναι ιδιαίτερα πλούσια. Το βιβλίο του Άγγλου γεωγράφου M. Woods *Γεωγραφία της Υπαίθρου: Διαδικασίες, Αποκρίσεις και Εμπειρίες Αγροτικής Αναδιάρθρωσης* έρχεται να καλύψει ένα σημαντικό μέρος της έλλειψης αυτής, με υψηλής ποιότητας μετάφραση και επιμέλεια (με μια εξαίρεση που αναπτύσσω στη συνέχεια). Το βιβλίο πραγματεύεται την ανάδυση

και κυριαρχία της «υπαίθρου» ως χωρικού προσδιορισμού για σειρά δραστηριοτήτων, αλλά και ιδεών, αξιών, συμβόλων και νοημάτων.

Η έννοια αυτή έρχεται να αντιπαρατεθεί με και να συμπληρώσει τον «αγροτικό χώρο», τις περιοχές δηλαδή όπου ασκούνται αγροτικές δραστηριότητες. Σε «προ-μοντέρνες» κοινωνίες, η σημαντική εξάρτηση από παραγωγή τροφής και η κυριαρχία των αγροτικών δραστηριοτήτων οδηγεί σε ταύτιση με το «αγροτικό». Ορίζεται ως κάτι που «περισσεύει» όταν οριστούν οι αστικές περιοχές με το χώρο ως μια «συνέχεια» (continuum) μεταξύ αστικού και μη χώρου και μιας υπαίθρου «ενδοχώρας» των πόλεων – πόλων ανάπτυξης, μονοδιάστατης και εξαρτημένης, όπου κυριαρχεί η αγροτική παραγωγή.

Στις μοντέρνες κοινωνίες, με την απεξάρτηση από τη παραγωγή τροφής, ο χώρος αλλάζει ριζικά και το ίδιο και οι ιδέες και αξίες που συνδέονται με το χώρο αυτό. Η ύπαιθρος γίνεται αρχικά πολλαπλά «ανεπιθύμητη»: ως χώρος εργασίας προσφέρει απασχόληση μόνο στην αγροτική παραγωγή, ως τόπος κατοικίας είναι χωρίς τις ανέσεις της πόλης (ηλεκτρισμός, υγεία, παιδεία, διασκέδαση, κ.λπ.) και τέλος ως ιδεολογι-

1. Επίκουρος Καθηγητής, Τμήμα Γεωγραφίας, Πανεπιστήμιο Αιγαίου, Μυτιλήνη.

κός χώρος είναι «οπισθοδρομικός». Αυτό οδήγησε στη μετακίνηση μεγάλου μέρους του πληθυσμού στις πόλεις για αρκετές δεκαετίες. Όμως, τελικά οι υποσχέσεις μια καλύτερης ζωής στις πόλεις δεν πραγματοποιήθηκαν για όλους στον ίδιο βαθμό, ενώ πολλαπλές –διατροφικές κυρίως– κρίσεις οδήγησαν σε σταδιακή αμφισβήτηση του μαζικού τρόπου παραγωγής της τροφής. Η «ανακάλυψη» της μικρής κλίμακας και της τοπικής παραγωγής βοήθησαν στη ζήτηση και παραγωγή περισσότερο «ποιοτικών» τροφίμων. Ταυτόχρονα, η πόλη διεισδύει σταδιακά στην εξοχή με την κατασκευή κατοικιών και κτιρίων, αλλά και με τη συμβολική εισβολή των αστικών αξιών στην ύπαιθρο.

Η προσπάθεια ανανέωσης του περιεχομένου της έννοιας της υπαίθρου ξεκίνησε από τη δεκαετία του 1980 στη δυτική Ευρώπη, με μια ύπαιθρο που θα μπορεί να οριστεί «από μόνη της» ως κοινωνική αναπαράσταση όσων θεωρούνται «υπαίθρια». Έτσι, από τη μία *ύπαιθρο-εξοχή-όχι πόλη* οδηγούμαστε σε πολλές διαφορετικές «υπαιθρότητες» (ruralities) που ορίζονται από τους χρήστες τους ως ένα πολιτισμικό τοπίο κοινωνικών, χρονικών και χωρικών μύθων και συμβόλων, με ιδιαιτερότητες χωρικές (σύνορα, φυσικά όρια κ.λπ.), ή κοινωνικές (ηλικία, φύλλο, τάξη, φυλή κ.λπ.).

Στην Ελλάδα σήμερα, η ύπαιθρος είναι χώρος με αγροτικές δραστηριότητες (πρωτογενή τομέα) αλλά και πολλές άλλες, που είτε συνδέονται άμεσα με την αγροτική παραγωγή (π.χ. αγροτουρισμός), ή αφορούν άλλους παραγωγικούς τομείς, όπως δραστηριότητες ελεύθερου χρόνου, κατοικία, εργασία, μετακινήσεις, κ.λπ. Σε πολλές περιο-

χές της υπαίθρου η αγροτική παραγωγή δεν είναι πια η κυρίαρχη οικονομική δραστηριότητα, ούτε η κύρια χρήση του χώρου. Ο χαρακτηρισμός περιοχών όπως τα Μεσόγεια στην Αττική, η Αράχωβα, τα Ζαγοροχώρια, η Μύκονος μεταξύ άλλων ως «αγροτικών» δεν βοηθά στην κατανόηση διεργασιών και φαινομένων που αλλάζουν τη χρήση του χώρου, αλλά και τις αξίες και αντιλήψεις που συνδέονται με αυτόν.

Έτσι, η μεταφραστική επιλογή της απόδοσης της υπαίθρου (rural) ως «αγροτικός χώρος» στο βιβλίο προκαλεί εντύπωση. Στον πρόλογο αναφέρεται η δυσκολία διάκρισης μεταξύ των «agricultural, farming και rural, countryside και country, πολύ περισσότερο που στην Ελλάδα από τη μια παραμένει έντονη τόσο στον επιστημονικό όσο και στον καθημερινό λόγο η πρόσδεση του γεωργικού με το αγροτικό ... και από την άλλη, παρατηρούμε μια ευκολία ίσως καταχρηστική ορισμένες φορές, στη χρησιμοποίηση των όρων “ύπαιθρος” και “υπαιθρικός”» (σελ. 21). Ακόμη και αν δεχτεί όμως κανείς ότι ύπαιθρος=«αγροτικός χώρος», οι υπόλοιπες –όλο και σημαντικότερες– λειτουργίες και τα συμβολικά φορτία που αναφέρθηκαν δεν καλύπτονται.

Παλαιότερα, είχα ισχυριστεί εδώ (με τον Χ. Βακουφάρη: «Αγροτική Ανάπτυξη ή Ανάπτυξη της Υπαιθρου; Εννοιολογικές Μεταβολές στην Κοινή Αγροτική Πολιτική και η Ελληνική Προσέγγιση στην Εφαρμογή της», *Γεωγραφίες*, 2006, Τεύχος 11, σελ. 34-50) ότι η επιλογή της ταύτισης της υπαίθρου με τον αγροτικό χώρο είναι και πολιτική επιλογή με την έννοια ότι θεωρεί τους «αγρότες» ως κύριους χρήστες

της υπαίθρου, ότι σε αυτούς «ανήκει» η ύπαιθρος. Σε αυτό το πλαίσιο η «διεκδίκηση» της υπαίθρου από άλλες πληθυσμιακές ομάδες δεν είναι δυνατή, ούτε πραγματικά ούτε συμβολικά. Συνεχίζω να πιστεύω ότι εξαιτίας των νέων εξελίξεων που προσπάθησα να περιγράψω παραπάνω –και που στο βιβλίο του Woods περιγράφονται με εξαιρετικά αναλυτικό και καθαρό τρόπο– μια νέα έννοια χρειάζεται και ένα νέο λεξιλόγιο που θα προσφέρει μια φρέσκια θεώρηση του συγκεκριμένου «υβριδικού» (σελ. 465) χώρου, μακριά από προκαταλήψεις και παγιωμένες συνδέσεις.

Το βιβλίο χωρίζεται σε πέντε μέρη: μετά από μια κατατοπιστική εισαγωγή για τον ορισμό της υπαίθρου (του «αγροτικού» στη μετάφραση), στο δεύτερο μέρος τίθενται υπό διαπραγμάτευση διαδικασίες «αγροτικής αναδιάρθρωσης» (rural restructuring) όπως η παγκοσμιοποίηση, η αλλαγή παραγωγικών συστημάτων, η οικονομία της υπαίθρου, οι κοινωνικές και δημογραφικές αλλαγές, η αναδιάρθρωση υπηρεσιών στην ύπαιθρο και η σχέση μεταξύ περιβαλλοντικής μεταβολής και υπαίθρου. Στο τρίτο μέρος παρουσιάζονται οι «αποκρίσεις» στην αναδιάρθρωση αυτή, με εκτενή αναφορά σε πολιτικές ανάπτυξης της υπαίθρου και στη διακυβέρνησή της, ενώ στη συνέχεια συζητούνται οι τρόποι «πώλησης» της υπαίθρου, προστασίας της αλλά και συγκρούσεων στην ύπαιθρο. Στο τέταρτο μέρος παρουσιάζονται εμπειρίες από την αναδιάρθρωση με συζήτηση της απασχόλησης στην ύπαιθρο, τη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Τέσσερα κεφάλαια δεν περιλαμβάνονται στην ελληνική έκ-

δοση με κύρια θέματα: (α) αλλαγή του τρόπου ζωής στην ύπαιθρο, (β) στέγαση, υγεία και έγκλημα, (γ) μεγάλωνοντας και γερνώντας στην ύπαιθρο, (δ) υπαιθρότητα, εθνική ταυτότητα και εθνικότητα και (ε) εναλλακτικοί τρόποι ζωής και εναλλακτικές κοινότητες στην ύπαιθρο. Η αιτιολόγηση της παράλειψής τους είναι ότι η θεματολογία τους επικεντρώνεται «σε παραδείγματα από τη Μεγάλη Βρετανία, τη Βόρεια Αμερική και τη Νέα Ζηλανδία» (σελ. 22), στους φοιτητές των

οποίων απευθύνεται το βιβλίο έτσι και αλλιώς. Όμως, ορισμένα από τα θέματα είναι σημαντικά και για την ελληνική ύπαιθρο, άσχετα αν για κάποια από αυτά «επίσημες» εκδόσεις (όπως π.χ. εθνικές ταυτότητες, εθνικότητα, μετανάστευση, κλ.π.) επιμένουν να τα αγνοούν ή να τα θεωρούν λιγότερο σημαντικά από μία, αδιέξοδη πολλές φορές, επικέντρωση σε ζητήματα αγροτικής παραγωγής. Θεωρώ ότι μια σύντομη εισαγωγή σε αυτά αλλά και σε άλλα κεφάλαια και τοποθέτησή τους στο

ελληνικό ή και στο ευρωπαϊκό πλαίσιο θα έδινε πολλά. Το βιβλίο κλείνει με περιεκτικά συμπεράσματα στο πέμπτο μέρος. Η θεματολογία καλύπτει όλα τα θέματα, η γλώσσα είναι απλή και ιδιαίτερα στη διαπραγμάτευση των κοινωνικών αναπαραστάσεων καταφέρνει να κάνει κατανοητό ένα όχι εύκολο θέμα, αλλά, για βιβλίο γεωγραφίας, θα περίμενε κανείς ίσως περισσότερους χάρτες και ιδιαίτερα σε μικρότερες κλίμακες από το εθνικό και το ευρωπαϊκό.

C O N T E N T S

GEO-COMMENTARY

ECONOMIC CRISIS AND URBANIZATION

- 3 **An interview with the geographer David Harvey**

ARTICLES

- 11 **Costis Hadjimichalis**
Uneven Geographical Development and Socio-Spatial Justice/Solidarity: European regions after the 2009 Financial Crisis
- 41 **Maria Ferentinou, Christos Chalkias**
Preliminary landslide risk assessment based on landslide susceptibility mapping – Application at regional scale
- 59 **Myronidis Dimitris**
An assessment of the soil erosion risk in the Greek territory as a tool for the management of watersheds
- 70 **Dimitris Delikaraoglou, Stefanos Delikaraoglou**
The contribution of geodetic altimeter satellites in mapping the Greek area: a feasibility study for the exploitation of the wave energy.
- 89 **Evangelia Apostolopoulou**
Social and economic impacts of environmental policy and the role of collaborative governance: The case of Schinias

EVENTS AND DEBATES

- 108 **Margaret Papachroni**
Clusters' development policy
- 113 **Georgia Alexandri**
Conference Report: RC 21, ISU, Amsterdam, 2011

- 117 **Pashalis Samarinis, Dimitra Spanou, Evagelia Hadjikonstantinou**
Conference Report: 6th International Critical Geography Conference, Frankfurt, 2011

RESEARCH BRIEFING

- 121 **Dimitris Balabanidis**
Greece as sending and receiving country: access to housing and socio-spatial segregation in German and Greek cities

BOOK REVIEWS

- 127 **Panayotis Pantos**
Crisis, solidarity and economic emancipation. Book review essay on: James DeFilippis, *Un-making Goliath – Community Control in the Face of Global Capital*, Routledge, Λονδίνο και Νέα Υόρκη, 2004, και: Ash Amin (επ.), *The Social Economy – International Perspectives on Economic Solidarity*, Zed Books, Λονδίνο και Νέα Υόρκη, 2009
- 131 **Thanasis Kizos**
Book review on Michael Woods, (2001) *Rural Geography: processes of rural transformations* (Greek translation by Yorgos Lelissourgos, introduction by Th. Anthopoulos) Athens: Kritiki